

Memòria del cos

Una ventada mental passa pàgines de calendari enrere, cap a dies superats infiltrats a la carn

Foto: Andrea Jofre

Tens contractures antigues, diu.

Passo l'examen asseguda en una cadira de vímet trenat al mig d'una estança de parets blanques i motlures florals al sostre. Antigues, em ressona a dins. Perquè la tria de paraules no és mai casual, i si n'és s'ha de combatre. Antigues, i una ventada mental passa pàgines de calendari enrere, cap a dies superats infiltrats a la carn.

El cos té memòria. Els teus dits, els teus braços, tenen memòria, dic sempre als alumnes que malden per trobar el tempo, el lloc, l'habilitat que s'aconsegueix amb repetició de moviments amb el violí. Fes-ho les vegades que calgui i la mà t'hi anirà sola, sabrà fer-ho, no ho hauràs de pensar. I és així, els dits recorden sense haver de recordar amb el cervell sobre quina corda han d'anar a caure, a quina alçada, abans i després de què.

El cos té memòria i el múscul, la carn, és el cos, el teixit de la motxilla. Contractures antigues són pàgines marcades a l'agenda i les mans que em toquen l'esquena remenen el passat. M'ho explica sense dir res, amb els dits apreta allà i aquí, i la musculatura recorda exactament el dia que

havia pres mal, anys enrere. Sento el cos amb el cos. El dolor et durarà encara dies, em diu, com si una aranya hagués niat entre vèrtebres i costelles i la seda fos memòria amb l'únic objectiu de resistir.